

İKTİDAR DALGA GEÇTİ

AKP ZAMMİNİ AL BAŞINA ÇAL!

İktidar enflasyonu düşük tutarak kamu çalışanlarına toplu sözleşme döneminde yaptığı zammı da düşük tuttu. İktidarı uyarıyoruz! Bu zam değildir, bu sadaka bile değildir. Bu tüm kaynakları aktardığınız sermaye gruplarının çerez parası bile değildir. Bu milyonlarca insanı açlık sınırında yaşamaya mahkum etmek anlamına geliyor. İktidara toplu sözleşme döneminde iki yıl için toplamda yüzde 67,2 maaş artışı

teklif eden "yetkili" konfederasyonu da uyarıyoruz! Bu konfederasyon iki yıl için toplamda yüzde 26 oranına nasıl imza attı? Çarşıda, pazarda, mutfakta yaşanan gerçek enflasyon yıllık yüzde 45'i aştı. Yetkili konfederasyon Memur-Sen'in böyle bir teklife nasıl razı olduğu milyonlarca kamu emekçisinin temel sorusudur.

SINIRLARI AÇIN GÖÇMENLERE ÖZGÜRLÜK

KABUL ETMİYORUZ

3 milyon kamu emekçisini ve 2 milyondan fazla memur emeklisini ilgilendiren 'toplular sözleşme' görüşmeleri taraflar arasında varılan mutabakatla sona erdi. Antikapitalist Çalışanlar'ın konuyla ilgili basın açıklamasında şu vurgular yapıldı: "Buna göre; hükümetin 12 Ağustos'ta yaptığı ilk teklifin 2022 yılı için sadece 1 puan, 2023 yılı için ise 2 puan, yani toplamda 3 puan artırıldığı görüldü."

Masaya "yetkili" sıfatı ile oturan konfederasyon 2022 için yüzde 21 maaş artışı artı yüzde 3 refah payı, artı 600 TL önceki dönem kaybı, yani 2022 yılı için toplam yüzde 39 maaş artışı talep etmişti. Buna karşı 2022 yılı için yüzde 5+7 maaş artışına imza attı.

Yine 2023 için yüzde 17 maaş artışı + yüzde 3 refah payı talep etmişti, yüzde 8 + 6 oranına imza attı.

Üç yıl önce bizzat Cumhurbaşkanı tarafından ilan edilen 3600 ek gösterge vaadi bu toplular sözleşmede de gerçekleşmedi. Yıllardır kadro bekleyen, bugün sayıları beş yüz bini aşan sözleşmeli personel konusu geçiştirildi.

Zam değil fiyasko!

Bu sadaka bile olmayan zammı kabul etmiyoruz.

Bu zam falan değil. Bu kamu çalışanlarıyla dalga geçmektir.

İktidar bloku tüm kaynakları tüketerek kendi karnını, yakın işbirliği içindeki sermaye gruplarının karnını ve genel olarak büyük sermayenin karnını şişiriyor.

Toplumun geri kalan kesimleri, yoksullar umurlarında değil.

Patronlara milyonlarca liralık vergi afları, vergi ertelemeler, teşvikler, Hazine alım garantileri, sıra işçilere gelince açıklık sınırının altında yaşamaya mahkum eden ücret teklifleri. Grev yasakları, hakkını arayanlara baskı!

Memur-Sen nasıl bir sendika?

Memur-Sen milyonlarca işçiyi satmıştır. İki yıl için toplamda yüzde 67,2 maaş artışı teklif eden "yetkili" konfederasyon, iki yıl için toplamda yüzde 26 oranına imza attı. Çarşıda, pazarda, mutfakta yaşanan gerçek enflasyon ise yıllık yüzde 45'i aştı. Yetkili konfederasyon Memur-Sen'in böyle bir teklife nasıl razı olduğu milyonlarca kamu emekçisinin temel sorusudur.

Basın açıklamaları yetmez!

Önemli olan toplular sözleşme görüşmeleri öncesinde ve sırasında eylemler yapmaktır. İktidarın açlarını sesini duymasını sağlamaktır. Kamu çalışanlarının en dinamik kesimleri, geri kalan kesimleri, özellikle görüşme masasında oturan sendikaların tabanındaki işçileri kazanmak, harekete geçirmek üzere önce kendi tabanını mobilize edecek sahici sınıfsal talepler etrafında mücadeleye başlamalıdır.

Bu enflasyon koşullarında iki günde eriyebilecek olan "zam" ancak genel bir mücadele dalgasıyla insanca yaşama uygun hale getirilebilir. Bu iktidarın açlarını sesini duymasını sağlamaktır. Bu iktidarın örgütlü işçi sınıfının toplumun geniş kesimlerini yanına çekeceği eylemlerinin ne anlamına geldiğini henüz bilmiyor. Ama bu kabul edilemez "zam" teklifiyle yeni işçi mücadelelerinin mayalanmasına neden oldu. "İktidar zammını al başına çal!" sloganı, milyonlarca işçinin birleşik ve kazanana kadar kararlı bir şekilde sürdüreceği grevinin ve eylemlerinin ana slogan haline geldiğinde, bu miktarı kibirli nutuklarla yüksek zam diye yutturmaya çalışanlar yaptıkları hatayı görmüş olacaklar. O vakit geç kalmış olmaları kendi sorunları olacak.

DOĞAL AFET DEĞİL, KATLIAM

Kastamonu, Sinop ve Bartın'da, üstelik tam da içimizi yakan orman yangınlarının hemen ardından ve yine gözümüzün önünde inanılmaz bir yıkım daha yaşandı. Resmi verilere göre en az 78 kişi öldü. Henüz ulaşılamamış olan kayıplar da var.

Yoğun yağışlar Batı Karadeniz'in tamamında yaşanıyor. Bölgedeki şiddetli yağışlar bir buçuk aydır devam ediyordu. Fakat yaşanan felaketin asıl sebebi, aşırı yağış nedeniyle gerçekleşen taşkınlar değil; tomruk baskını.

Ve bölgedeki hidroelektrik santrallerinin (HES) de bu felakette büyük payı var.

HES'lerin yol açtığı görünür ve gizli felaketler

Bozkurt'ta iki adet HES bulunuyor ve bunların ikisi de Ezine Çayı'nda kurulu. Sinop'ta dört, Bartın'da ise iki adet HES mevcut.

Daha en başından orman katliamı yapılarak, dere yataklarının doğal yapısı değiştirilerek kurulan bu santrallerin yapım aşamasında ortaya çıkan hafriyat da yine aynı bölgeye, bilhassa da derelere dökülmüştü.

HES'lerin kurulumu ayrı, işletilme süreçleri ise ayrı felaketler yaratıyor. Bu santraller genellikle çevredeki yerleşim yerlerini ve tarım alanlarını tehdit edecek şekilde kuruyorlar bir kere. Ayrıca derelerin ısınmasına sebep oluyor, bölgenin nem oranını yükseltiyor, tarıma zarar veriyor, ekosistemi değiştiriyor, tür çeşitliliğini azaltıyor, göçleri tetikliyor olduklarını da hatırlayalım. Bölgede birden fazla HES varsa – ki felaketin yaşandığı bölgelerin

tamamında en az iki santral mevcut – sebep oldukları/olacakları yıkımın boyutları da bu HES'lerin sayıları gibi katlanarak artıyor. Çünkü HES'ler suyu tutan, rezervuarlarda saklayan, akarsuları durgun göllere çeviren projeler. Daha küçük HES'ler ise derelerin doğal yapısını değiştirip havzaları kurutuyor.

HES'ler kurulurken dereleri tahrip eden, dere yataklarını doldurup müteahhitlere pazarlayanlar, sonrasında yaşanacak yıkımın etkisini de büyütüyor. Dere yatağına inşaat izni verilmesi sonucunda, sözümona "gelişme" adı altında yürütülen betonlaştırmanın nelere yol açabileceğini Bozkurt'ta gördük maalesef. Rant ne kadar büyükse yıkım da o kadar büyük...

Tomruk baskını

Kastamonu'nun 5400 nüfuslu Bozkurt ilçesinde su seviyesi dört metre yükseldi. Bozkurt'ta yaşanan felakete tam olarak neyin sebep olduğu üzerine günlerce tartışıldı. Sonunda anlaşıldı ki bu katliamın ardında doğal bir sel felaketi değil, tomruk felaketi bulunuyordu.

Dere yatağına inşaat izni verilmesi sonucunda, su altında kalabileceği bilinen bir hatta yapılaşmaya gidildi ve yine aynı dere yataklarına tomruk depoları kuruldu.

Bu bölgelerin tamamında daha önce de büyük çaplı seller yaşanmıştı. Örneğin, Ezine Çayı'nda 1942'de, ağaçları yerinden sökecek kadar şiddetli bir sel felaketi yaşandığında can kaybı olmamış, yalnızca tahta köprüler ve birkaç ahşap yapı yıkılmıştı. O zaman-

lar bu bölgelerin tamamı doğal yapısını korumaktaydı tabii. Ve henüz dere yatağında yapılaşma gibi bazı ölüm projeleri hayata geçirilmemişti. Bozkurt'ta sevdiğini yitirenlerin bir bölümü çocukluk yıllarında bu sel felaketini de yaşamış olan insanlar. Ancak şimdiki gibi bir yıkıma ilk kez şahit oluyorlar.

Özetle, sel doğal bir olay. Üstelik IPCC'nin geçtiğimiz günlerde paylaştığı son raporundan da biliyoruz ki, önümüzdeki yıllarda tıpkı yakıcı sıcakların süresi ve şiddetinin artacak olması gibi, aşırı yağışlar nedeniyle gerçekleşebilecek sel felaketlerinin de sayısı ve şiddetinde artış bekleniyor. Fakat Bozkurt'ta yaşanan şey doğal bir afet değil, tam manasıyla bir katliamdır.

Tomruk depoları, çevrede bir de orman kıyımı gerçekleştirildiğini gösteriyor. Endüstriyel ağaç kesimi sonucunda elde edilen bu kütükler yığınlar halinde bir araya toplandı, hiçbir önlem alınmadan aynı dere yatağında depolandı. Sel suları tomruklara ulaştığında, onları orada tutmaya devam edebilecek ne bir bariyer vardı ne de başka bir tedbir alınmıştı. Dik vadiden eski dere yatağına doğru akan sular, doğal yapısı ve ekolojik dengesi bozulmuş Bozkurt'u vurduğunda, ilçeden 30 milyon metreküp suyun aktığı tahmin ediliyor. İşte tomruklar o suda hızla ilerleyerek önlerine gelen her şeyi yıktı.

Bir rejimin çürüüşünün en önemli göstergesi, insan yaşamının ve ekosistemin rantın, kârın, sermayenin, rüşvetin, yolsuzluğun, vurdumduymazlığın yanında bir hiç haline gelmesidir.

ESİTLİK NEREDE?

Son yılların gelişmelerine topluca bakınca adalet, gelir düzeyi, basın özgürlüğü, tartışma özgürlüğü gibi alanlarda ve günlük hayatın rutinleri sırasında devletle yüz yüze gelinen her bir zeminde elimizden kayıp giden, buhar olup uçan ögenin eşitlik olduğu açığa çıkıyor. Bu, AKP iktidarı öncesinde doya doya tadını çıkarttığımız bir eşitlikten, eşit koşullardan söz edebileceğimiz anlamına gelmiyor kuşkusuz. Ama 12 Eylül askeri darbesinin etkilerini püskürtten büyük bir demokrasi mücadelesiyle ekonomik haklar mücadelesinin bağrında bir ölçüde inşa edilen eşitlik, özellikle son beş yılda, bir kez daha "bazılarının eşitliği"ne indirgendir.

Artık kanunlar nezdinde hepimiz eşit değiliz. Aynı haklara sahip değiliz. Bir ve aynı kanun bir AKP'li, bir MHP'li için ayrı, bir muhalif için ayrı işliyor.

Kanunlar karşısında eşitlik

Kanunlar işçileri değil, patronları koruyor. Bu eskiden de böyleydi ama darbe günleri dışında grevlerin bu kadar yasaklandığı bir başka dönem yoktur.

Kanunlar kadınları değil erkekleri koruyor. Bu eskiden de böyleydi ama en rezil otokrat dönemler dışında, kanunların kadınlara tecavüz edenleri, kadınları öldürenleri, erkek şiddetini böylesine koruduğuna tanık olmamıştık.

Kanunlar Kürtleri korumuyor.

Kanunlar karşısında bir HDP üyesiyle bir iktidar bloku partisi üyesi eşit değil.

Kanunlar, LGBTİ+'ların eşitliği söz konusu olduğunda paralyze oluyor.

Kanunlar, hayvanların haklarını, ağaçların, göllerin, derelerin haklarını korumuyor.

Kanunlara göre küçük üreticiler, büyük patronlarla eşit değil.

Mevsimlik işçiler, hele bir de Kürt işçilerse, bölge yöneticileri tarafından susuz bırakılabiliyor.

Kanunlar madenlerin patronlarını korurken madenciler sadece maden kazalarında ölme hakkına sahipler.

Bazılarımız daha eşit

Maden patronları, çokuluslu maden şirketleri, TÜSİAD üyeleri, beşli çeteyle özdeşleştirilen inşaat şirketleriyle bu toplumun geniş çoğunluğunu, kanunlar önünde bir ve aynı haklara sahip değiller.

Buraya kadar hepimizin tanık olduğumuz eşitsizlikler, AKP iktidarları öncesinde var olduğunu söyleyebileceğimiz olgular. Fakat AKP iktidarının son beş altı yılında, "Hepimiz eşitiz ama bazıları daha eşit" esprisi, günlük hayatın olağan işleyişi haline geldi.

Göçmenlerin, geçici misafir statüsünde hemen hiçbir hakkını tanımayan, mazken ırkçılar ve faşistlerin yasalara göre açıkça suç işleyerek sizleri topluca imha etmeye girişmeleri cezasızlıkla, suskunlukla geçirilebiliyor. Bir Suriyeli bir suça karıştığında yeri yerinden oynatanlar organize suç örgütü üyeleri, kadınları öldürüp yakanlar karşısında sessiz kalabiliyor.

Sayırsız örnek birikmiş vaziyette eşitsizliğin derinliğiyle ilgili. Hukuk karşısında, pandemi karşısında, ekonomik kriz karşısında iktidar blokunun üyeleriyle muhalifler, zenginlerle fakirler, kadınlarla erkekler eşit değil.

Katil hakları!

Ümitcan Uygur bir kadını öldürdü. Bilirkişi raporuyla, DNA eşleşmesiyle kesinlik kazandı bu. Ama bayraklı ve bazı siyasi liderlerin arkasında görüldüğü fotoğrafların hukuk karşısında gerçek suçlular lehine eşitsizlik yaratan bazı güçleri var. Bu adam serbest bırakıldı ve bir süre sonra bir başka kadının, en azından ölümüne neden oldu.

Örneğin Sevda Noyan diye birisi bir darbe girişimi olması durumunda ailecek 50 kişiyi öldürebileceklerini, bir "liste yaptığını" söyledi ve ekledi: "Biz çok donanımlıyız bu konuda maddi ve manevi olarak."

İktidarın siyasi hesapları karşısında hukuk anlamsız bir aparata dönüşüyor. Alt mahkemeler üst mahkemelerin bağlayıcı kararlarını tanımadığı gibi iktidar bloğundan isimler Anayasa Mahkemesi'ni tehdit edebilir hale geldiler.

Siyasi ayrıcalıklar

Bakanların kendi bakanlıklarına ken-

di şirketlerinin malını üstüne üstlük piyasa fiyatlarından daha pahalı satmalarından, Peker adlı derin ismin ifşalarında açığa çıkan sayısız çürüme göstergesine, afet bölgelerinde insanların kafasına çay paketleri fırlatmaktan, trafikte emniyet şeridini hiçbir resmi sıfatı olmadan kullanan kendine güvenli mafyatik tiplere, bir trafik çevirmesinde aracı durdurulan AKP'li milletvekilinin kibrini gösteren hakaretlerden akrabaları suçlu ilan edilen insanların suçlu muamelesi görmesinden, bir gecede bir KHK'yla işinden edilen insanlara ve suça bulaşanların iktidar bloğundansa korunacaklarına adları gibi emin olmalarına kadar sayısız örnek birikiyor.

İktidar için pandemi günlerinde ve şiddetini derinleştirdikleri ekolojik felaket anlarında halka IBAN yollamak ağır bir hale gelen eşitsizliği derinleştiren bir hamle olarak değil normal görünüyor.

Yasalar, hukuk, güvenlik, adalet, ekonomik paylaşım konularında bir eşitlikten söz etmek mümkün değildi, artık hiç değil. İktidar, örneğin, birçok AKP üyesi yöneticinin birden çok maaş almasına hiç ses çıkartmıyor. Kamu çalışanlarına sadaka anlamına bile gelmeyen maaş artışı önerilirken, asgari ücret 2 bin 825 lira 90 kuruşken birden çok kurumdan yüksek ücret alan AKP'liler yeni dönemi özetleyen simgeler halindeler. Bu simgeler sadece iktidar blokunun bileşenlerini koruyan, onların ekonomik çıkarlarını, yasal haklarını koruyan bir rejim altında yaşadığımızı gösteriyor.

Eşitlik, AKP'nin iktidarda kalmak için çoktan kapı arkasına süpürdüğü, hatırlanmasını istemediği bir öge artık.

Bir iktidar eşitliği savunanları cezalandırmayı davranış kalıbı haline getirmiş ve eşitsizliği derinleştiren siyasal adımlardan başka adımlar atmayı düşünemez hale gelmişse, siyasal ömrünün sonuna doğru yaklaşıyor demektir. Bilinmeyen tek şey bu sonun hangi hızla geleceğidir.

BARIŞTAN YANA
Yıldız Önen

IRKÇILIK NE KADAR İNCELTİLEBİLİR?

Siyasi tartışmalardaki şımarıklık giderek moda haline geliyor. İki tür insan, özellikle sosyal medyayı şımarıkça kullanıyor. Birisi, yalancılar. Örneğin, önüne bir yalan haber düşüyor. Bu örnekte bir ilköğretim okulundan söz ediliyor, tweet sahibi diyor ki mesajında, 2. sınıfa giden bir Türk öğrenci Suriyeli'ye 'Suriyeli' deyince, Suriyeli 20 Suriyeliyle ertesini gün o çocuğu jiletledi. Babaları da Türk çocuğun babasını dövdü, Karakol Türkleri alıyordu, Suriyeli gitti. Eğitim yok, kayırma, idare etme ve yardım var.

Bu tweet'i atabiliyor. İnanmamızı istediği ise şu: Bir Suriyeliye Suriyeli dendi diye, bu çocuk yirmi arkadaşıyla gelip diğer çocuğu jiletliyor! Karakol da jiletleyen Suriyeliye arka çıkıyor.

Bir başka örnek ise ambulans meselesi. Şırnak'ta bir kişi bir hastaneye ait ambulansı kaçırdı. Silopi'ye kadar giden bu şahıs, polislin havaya ateş açması ile durdurulabildi. İrkçı iki kaynak, ambulansı kaçırmanın kişinin Suriyeli olduğunu, insanlara çarpa çarpa kaçtığını yazdı. Haber binlerce kez paylaşıldı. Bir gazeteci "Ambulansı kaçıranın halkın üzerine süren kişi Siirt Kurtalan'a kayıtlı bir Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı. Ailesi onun için 2 gün önce kayıp ilanı çıkarmış. Psikolojik sorunları olduğu düşünülüyor" diyerek durumu aydınlatırsa da, her şeyiyle yalan olan bu haberi uyduran kaynaklar herhangi bir düzeltme yayınlamadılar.

Bu iki haber gibi yüzlerce haber yayılmaya devam ediyor. Böyle haberleri yayanlara, "Hayır, bu doğru değil, doğrusu şudur" deseniz de fark etmiyor. Haberi paylaşanlar size şımarıkça saldırıyorlar. Paylaştığının yalan olduğunu söylemeniz de bir şey değiştirmiyor; paylaştığı şey doğru olmasa da kendisinin doğru olanı yaptığını düşünüyor. Kendince doğru olan ise göçmen düşmanlığı. Göçmen düşmanı saflara malzeme taşınması gerekiyor. Mesajının yalan olması daha tali bir sorun. O kadar tali ki bu hastalıklı kendine güveniyle gerçeği söylediğiniz, ambulansı kaçırmanın Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olduğunu hatırlattığınız için size saldırabiliyorlar.

Her şımarık ırkçı değildir kuşkusuz, ama her ırkçı biraz şımarıktır. Çok takipçili meşhur ırkçılara bakarsanız, hangisinin daha ağır bastığını, daha ziyade şımarık mı yoksa daha çok ırkçı mı olduğunu bir türlü tayin edemezsiniz.

Örneğin, Bolu Büyükşehir Belediye başkanı. Tam bir Nazi toplama kampı müdürüne benzeyen bu şahıs, suyu göçmenlere 10 kat pahalı satma fikrini eleştirenlere hiç utanmadan saldırabiliyor.

Ya da haftalarca Suriyeli ve Afgan göçmenleri hedef tahtasına oturtup, hemen hepsi yalana dayalı haberlerle göçmenlere karşı bir nefret dalgası örgütleyenler, Altındağ'da yaşanan linçten sonra, "Gidip saldırın mı dedik?" diyerek nefret dalgasını yaratan mimarlar arasında görünmelerine şımarıkça engel olmaya çalışıyorlar.

Evet efendim! O kadar çok yalan söyleyip göçmenleri böylesine düşmanlaştırdınız ki, evet, "gidip saldırın" demiş oldunuz.

Şımarıklığınız ırkçılığınızı ve linççiliğinizi gizlemeye yetmiyor bu kez.

ALTINDAĞ'DAKİ İRKÇİ-FAŞİST SALDIRILARIN GÖSTERDİKLERİ

VOLKAN AKYILDIRIM

Ankara Altındağ'da Suriyeli mültecilerin yoğun olarak yaşadığı semtlerde 24 saat boyunca süren ırkçı-faşist saldırılarla birlikte göçmen düşmanlığı en üst seviyeye sıçratıldı.

Yandaş ya da muhalif birçok yayın organına göre, parkta iki grup arasında çıkan kavgada bıçaklanıp yaralandıktan sonra hayatını kaybeden Emirhan Yalçın ölümü üzerine "mahalle sakinleri" toplanmış ve tepki göstermişti.

11 Ağustos gecesinden 12 Ağustos gecesine uzanan olaylarda Suriyelilere ait ya da öyle olduğu sanılan çok sayıda dükkan tahrip edildi – bazıları polislin gözü önünde - yağmalandı. Suriyelilerin oturduğu evlere taşlı sopalı saldırılar düzenlendi. Bir ev ateşe verilmek istendi. Saldırılarda Suriyeli küçük çocuklar yaralanırken, ırkçı grup mültecilerin dostu olan bir ailenin evine de saldırdı, içerideki birkaç değerli eşyayı çaldı.

İktidarın sorumluluğu ve teşvik ediciliği

Görüntülerde açıkça belli olanlar, saldırılara liderlik edenlerin örgütlü ülkücü faşistler olduğu, saldırıların önceden planlandığı ve devletin kontrolünde ırkçı şiddete izin verildiğidir.

13 Ağustos günü 72 kişi gözaltına alındı. Yakalananlardan 28'inin gasp, kasten yaralama, mala zarar verme, uyuşturucu madde imalatı, hırsızlık ve bunun gibi suçlardan kaydı bulunduğu ortaya çıktı.

19 Ağustos itibarıyla Altındağ'daki saldırılara karıştığı belirlenen 148 kişi gözaltına alındı. 100'ün üstünde kişi hakkında adli işlem yapıldığı duyuruldu. Hangilerinin saldırıda yer aldığı, hangilerinin sosyal medyadan tahrik ettiği açıklanmadı; suçlamalar birbirine karıştırıldı.

Sonuç olarak on binlerce polislin bulunduğu Türkiye'nin başkentinde yaşanan pogroma benzer bir vahşetin ardından tek bir saldırgan dahi tutuklanmadı.

Altındağ'daki göçmenler polis kontrolü altında hayatlarını devam ettirmeye çalışırken İçişleri Bakanlığı'nın saldırıları baştan durdurulmaması, Adalet Bakanlığı'nın tek bir tutuklama dahi yapmak istememesi, ırkçı-faşist gruplara cesaret verir nitelikte.

İktidar blokunun küçük ortağı MHP'nin tavrını göçmen karşıtlığına evriltmesi Altındağ saldırılarına zemin hazırladığı gibi, devletin tutumunda da belirleyicidir.

1 Ağustos günü konuşan Devlet Bahçeli, bayram için giden Suriyeli sığınmacıların geri dönmemesini istemiş, Afgan göçüne de işaret ederek "adı konmamış bir istila", "demografik yapımıza kumpas", "Tehlike alarm verici düzeydedir" gibi ifadeler kullanmıştı.

Milliyetçi-ırkçı muhalefetin yarattığı canavar

Altındağ'daki ırkçı-faşist saldırılar, parlamenter muhalefeti domine eden milliyetçi ve ırkçı partilerin mültecileri iktidarla savaşın merkezine koymasının üzerine geldi.

CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, 2023 seçim kampanyasında mültecileri gönderme vaadinde bulundu ve iktidar olmalarının ardından iki yılda bunu yapacaklarını söyledi.

CHP'li Bolu Belediye Başkanı Tanju Özcan ise belediye meclisindeki CHP'liler ve İYİP'lilerin oy birliğiyle mültecilere suyu 10 kat pahalıya satma kararı aldı.

İYİP'ten tasfiye edildikten sonra parti kurmaya çalışan Ümit Özdağ adlı ırkçı milletvekili de hemen Tanju Özcan'ı ziyaret ederek tebrik etti.

CHP yönetimi ve bazı belediye başkanları Tanju Özcan'ı kınasa da işlediği insanlık suçu hakkında soruşturma açıp ihraç etmediler.

İYİP'li ve CHP'li bazı belediye başkanları da ırkçı Tanju Özcan gibi konuşmaya başladı.

Sosyal medyada ırkçı hesaplardan kötü giden her şeyin sorumlusunun mülteciler olduğu işlenirken, Altındağ'da bir parkta Türk ve Arap gruplar arasında ölümle sonuçlanan bir kavga gerçekleşti.

Emirhan Yalçın'ın ölüm haberiyle birlikte özellikle Ümit

Özdağ ve onunla bağlantılı sosyal media hesaplarında tüm Suriyelileri hedef gösteren bir nefret kampanyası başlatıldı.

Özdağ grubu tek değildi. İYİP'in bütün milletvekilleri ve parti yöneticileri, Altındağ'daki ırkçı-faşist gürüha destek vererek sosyal medyada mültecileri hedef gösterdi.

Birbirinden hiçbir farkı olmayan iki ırkçı oluşumun büyüttüğü nefret CHP tabanındaki mülteci düşmanı kalabalıkla birleşti. CHP'den kopan Muharrem İnce ve taraftarları da ön sıralarda yer aldı.

Bir katliama dönüşebilecek büyüklükteki şiddet olaylarının faillerini kışkırtıp alkışlayan milliyetçi ve ırkçı muhalefet partilerinin elleriyle bir canavar yaratıldı.

2023 seçimlerine giderken mültecilerin hayatı ve geleceklere, iktidar ve muhalif burjuva partilerinin siyasi hesaplarının görüldüğü bir alana çevriliyor.

Kimse sanmasın ki bu zehirli hava ve ataklar devam ederse sadece mültecilerle sınırlı kalacak. "Ülkemde mülteci istemiyorum" diyenlerin çoğu Kürtlere, Ermenilere, Yahudilere, sosyalistlere, yabancılara düşmanlık besliyor. AKP'den nefret etmekle birlikte yine o kadar baskıcı bir rejimin kurulmasını istiyorlar.

Göçmenlerin yanında olmak

Gün Suriyeli, Afgan ve bütün göçmenlerle dayanışma günüdür.

İrkçı-faşist atakları bertaraf etmek için ırkçılığa ve faşizme karşı olanlar seslerini yükseltmeli. Mülteci dostları bir araya gelerek hem iktidara hem de muhalefete baskı yapmalı.

Hepimiz Göçmeniz İrkçılığa Hayır Platformu, diğer tüm göçmen yanlısı kurumların ve bireylerin bir araya gelmesini, ekranda ve sokakta büyük kampanyalar düzenlenmesini öneriyor. İrkçılık karşıtı, göçmen dostu bir odak yaratmalıyız.

İYİP'LE İTTİFAK YA DA AYNI PLATFORMDA YER ALMAK MI? ASLA!

Ankara Altındağ'daki ırkçı-faşist saldırılar, AKP iktidarı karşı olan bazı muhalifler için "ittifak kurulabilir", hatta mutlaka kurulması gereken bir güç olarak gösterilen Meral Akşener liderliğindeki eski MHP'lilerin gerçek yüzünü ortaya serdi.

Altındağ'daki saldırıları var güçleriyle provoke ettiler, el birliğiyle meşrulaştırmaya çalıştılar. Bu öylesine açıkça ve azgınca yapıldı ki İYİP'in kendini kamuoyuna şirin göstermek için tasarlanmış maskesi de bir anda düştü. İYİP sözcüsü Yavuz Ağralıoğlu, şiddeti tasvip etmediklerini söylemek zorunda kalsa da partisinin tüm milletvekilleri ve yöneticileri ırkçı-faşist saldırıları destekledi.

Bununla da yetinmediler. "Öfkeli Genç Türkler" adı altında ırkçı bir sokak örgütlenmesi yaratarak saldırıları ülke geneline yaymak yolunda bir adım daha attılar.

CHP lideri Kılıçdaroğlu bu ırkçılara açıkça destek verirken, Sözcü gazetesi de nefret yayanları meşrulaştırdı.

Ülkücü faşistlerin ana partisi MHP, AKP'yi nasıl aşırı sağa çekiyorsa, MHP'den tasfiye edilen ülkücü faşistlerin partisi İYİP de CHP ve muhalefet partilerini ırkçılığa sürüklüyor.

Soldaki bazı güçlerin, kişilerin, yayın organlarının Akşener ve İYİP'li ırkçıları metheden tutum, tavır ve yayınları Avrupa'daki neo-nazilerininkine benzer bir hareketi meşrulaştırdı.

Devrimci Sosyalistler, ırkçılarla, faşistlerle hiçbir ortak platformda yer almaz, onları teşhir edip kitlelerin demokratik kararlarıyla yok olmalarını savunurlar.

Solcu, ilerici, demokrat çevreler ve kişiler İYİP'li ırkçılara desteğe son vermeli. AKP iktidarını yenmek için onların varlığına mecbur değiliz. Erdoğan'ın ardından kendi baskıcı-ırkçı düzenlerini kurmalarına asla izin vermemeliyiz.

TALİBAN'A YÖNELİK İLİMLİ TUTUM KABUL EDİLEMEZ

Taliban'ın iktidarında özellikle kadınların, LG-BTİ+'ların, çocukların hayatları ciddi risk altında. Bu duruma karşı Türkiye'de farklı şehirlerde dayanışma eylemleri yapıldı. Küresel çapta dayanışma örgütlemek için kadın örgütleri bir araya geliyor. Türkiye'deki ilk Müslüman feminist kadın derneği olan Havle üyeleri, Afganistan'daki gelişmeler hakkındaki sorularımızı kolektif olarak yanıtladı:

Afganistan'daki kadınlarla dayanışmak için uluslararası kampanyaların ve çağrılarının kritik önemde olduğunu belirten Havle Kadın Derneği bu bağlamda, Malezya merkezli önemli bir Müslüman feminist örgüt olan Musawah'nın çağrısını Türkçeye çevirdi. Afganistan'a komşu sınırların açılması, göçmenlerin güvenli geçişinin temin edilmesi, uluslararası kadın hareketlerinin, şiddete ve baskıya karşı mücadele eden herkesin kendi hükümetlerine baskı oluşturması gibi taleplerin yer aldığı açıklamada ülkedeki kadın ve insan hakları savunucularının güvenliği ve kaynak oluşturulması için desteklenebilecek kurumlar belirtiliyor.

Havle üyeleri Taliban'ın ilk kez ülkeyi yönetmediğini hatırlatarak, Afganistan'da yaşayanların destek çağrılarını işaret etti: "Bu noktada büyük güçler ve büyük resimle ilgili eleştiri ve analizleri bir yana bırakıp orada zulme uğrayan kişilere destek olacak bir mekanizmanın oluşturulması gerekiyor." Birçok ülkede Taliban'ın rejimi devralışının anti-emperyalist boyutundan dem vuranların olduğunu ifade eden Havle derneği, Türkiye'deki iktidarın Taliban'a yönelik bir süredir sergilediği görece ilımlı tutumu kabul etmenin mümkün olmadığını belirtti.

İktidarın Afganistan politikasının yanı sıra son dönemde yükselen ırkçılık da bu bağlamda Türkiye'deki en önemli sorunlardan biri. "Afganistan'da mağduriyet yaşayan kişiler Türkiye ve diğer ülkelere gittiklerinde de "kurtulmuş" olmuyor. Türkiye'de Suriyelilerle birlikte turmanışa geçen yabancı düşmanlığı ve ırkçılık Afganistan'dan Türkiye'ye gelenlerle birlikte iyice çığırından çıktı. Göçmen politikalarının yetersizliği ve alınan kararlarda şeffaf ve hesap verebilir bir davranış olmaması bu durumu körüklüyor. İlgili mekanizmaların böylesi bütünlüklü politikaları yürürlüğe sokmasını talep etmek gerekiyor."

IRKÇI BİR İTTİFAKLA KARŞI KARŞIYAYIZ

Önümüzdeki günlerde Tekirdağ'da göçmenlerle dayanışmak için bir basın açıklaması düzenleyecek olan Hepimiz Göçmeniz platformunun aktivistlerinden Hasan Fehmi ile konuştuk:

Türkiyedeki mülteci düşmanlığının asıl hedefi uzun yıllardır Suriyeli mülteciler olurken Afganistan'da Taliban'ın yönetimi ele geçirmesinin ardından ülkeden kaçmak zorunda kalanların artması üzerine nefret söylemi Afgan mültecilere kaymış oldu.

Afganistan'dan kaçan herkes sanki Türkiye'ye geliyormuş gibi gösterilerek ırkçı ve göçmen düşmanlarına malzeme sağlandı. Birleşmiş Milletler rakamları incelendiğinde apaçık görülebilir. Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği (UNHCR) rakamlarına göre, 2020'nin sonunda iltica sürecine girmemiş

BURADAYIZ GÖÇMENLERİN YANINDAYIZ!

iki hafta önce Altındağ'da Suriyeli göçmenlere yönelik gerçekleşen ırkçı linçten önce sosyal medyada yalanlara dayalı ırkçı bir kampanya başlatıldı.

Bütünüyle gerçek dışı bilgilerle, apaçık yalanlarla örgütlenen bu sosyal medya kampanyaları olağanlaştırmaz. Örneğin, ırkçı bir profesör Kırşehir'de dükkan açan bir Afgan'ı açık açık hedef gösterdi.

Hepimiz Göçmeniz Irkçılığa Hayır platformu, 22 Ağustos günü sosyal medyada bir dayanışma kampanyası gerçekleştirdi. #Buradayız-GöçmenlerinYanındayız #Irkçılığa Hayır etiketleriyle birçok kişi destek verdi.

Yıldız Ramazanoğlu: En temel insan hakkı olan yaşama hakkı için Türkiye'ye kaçan insanlara saldırmak ırkçılıktır.

Göçmen Dayanışma Ağı/Ankara: Sınırlar değil yaşam hakkı kutsaldır

Hidayet Tuksal: En temel insan hakkı olan yaşama hakkı için Türkiye'ye kaçan insanlara saldırmak ırkçılıktır

Gülsüm Ekinci: Ucuz işçi çalıştırmak için mültecileri üç kuruş paraya çalıştıran patronları değil de sigortasız saatlerce çalışan mültecileri suçlamak sizce de çok mantıksız değil mi?

Ali Öner: En temel insan hakkı olan

yaşama hakkı için Türkiye'ye gelmek zorunda kalan insanlara saldırmak ırkçılıktır.

Arif Ali Cangı: Bir gün hepimiz göçmen olabiliriz, savaş, kuraklık, deniz yükselmesi, açlık, işkence ve baskıdan kurtulmak, yaşama tutunmak için #BuradayızGöçmenlerinYanındayız

Melike Karaosmanoğlu: Irkçılığa, militarizme karşı göçmenlerin yanındayım çünkü dayanışma sınır tanımaz!

Halkların Köprüsü: Mülteciler, tüm temel haklara sahip olmalıdır. Savaşın tarafı olup göçe karşı olmak yüzleşilmesi gereken bir çelişkidir.

Şenol Karakaş: Sınır namus gibi şeylerden söz eden sadece göçmen düşmanı değil üstüne bir de maço-dur. Suriyeli göçmenler, Afganlar ise başımızın tacıdır. Bugün onlar göçmen, yarın biz, sonra başkaları. Kapitalizmin tarihi şiddet katliam ve göçlerin de tarihi.

Taha Elgazi: Yıllardır bizimle yaşayan, bizimle çalışan insanlar yabancı değil burahlılar. Onlar bizden, biz onlardanız.

Yasemin Çongar:

#BuradayızGöçmenlerinYanındayız

Ayşen Ekmekci:

Irkçılığa Hayır

veya bu süreci tamamlamamış yaklaşık üç milyon Afgan mülteci vardı. Afgan mültecilerin yüzde 85'i Afganistan'ın komşu ülkeleri İran ve Pakistan'da bulunuyor.

Binlerce kilometre yolu yürüyerek gelen insanlar geçtikleri Pakistan, İran ve Türkiye devletlerin sınırlarında kalanlar yollarında ölen kaybolanların varlığı görmezden gelinerek nefret söylemlerine maruz kalmaktadırlar.

Mülteci düşmanlarının sloganı olan "sınır namustur" söylemini CHP ve İYİP'in sahiplenmesi bu nefret cephesinin odağının neresi olduğunu göstermektedir.

Hem militarist ve milliyetçi olan bu sloganın "Namus" söylemi üzerinden cinsiyetçiliği de vurgulayarak ırkçıların ana malzemesi olduğu gözönüne alındığında bu ittifakın dayandığı yerler de daha iyi anlaşılacaktır.

TOPLU İMHA POLİTİKALARINA CEVAZ VERMEYİN

Sosyal medyada göçmenlerle amaçsız fakatsız dayanışma sergileyen ve bu yüzden milliyetçilerin eleştiri oklarına hedef olan Ufuk Uras'la konuştuk:

Enternasyonalizm, halkların kardeşliği için mücadele soyut bai laflar değilse asıl geçtiğiniz sınav mülteci krizinde nasıl bir tutum alacağımıza göre ete kemiğe bürünüyor.

21. yüzyılın en önemli toplumsal olayına yerkürenin efendileri başka mağdur ve mazlumlar başka bakıyor.

İmtiyazlarını kaybetmek istemeyen kesimlerin savrulduğu yer değişik tonlarıyla nasyonalizm ve ırkçılık oluyor.

Koşulsuz olarak mültecilerin en temel insan haklarının yanında olmalıyız.

Hiç bir sınır Alan bebeğin canından daha kıymetli değil, Alan bebekleri öldürenlerin sınırlarının namusunu korudukları çok büyük bir yalan ve ahlaksızlık.

Temel insan haklarını referandum konusu yapmak isteyenler, uluslararası hukukun en temel normlarından habersizler.

Kimsenin suç işleme imtiyazı olamaz. Suçun şahsiliği yerine toplu imha politikalarına cevaz verenler insanlık suçu işliyorlar.

Mülteci sorununa siyasi çözüm üretemeyenler, mültecileri hedef gösteren siyasi tutumlarıyla populizmin berbat örneklerini sergiliyorlar.

Her insan teki bir kar tanesidir, top-tancı yaklaşımlar totaliter zihniyetlere çanak tutuyor.

Hiç kimse ülkesini terk etmek istemez. İnsanların mutsuzluğunu kaldırım sorun da biter.

Esat'tan kaçanları Esat'ın kucağına atmak insanlık suçuna ortak olmaktır.

Kimyasal saldırıdan kaçan insanlara sınır çekmek rezil bir anlayıştır.

1963'te darbeyle iktidara gelen Baas'ın sol aleyhtarı politikalarını sol ve demokratik bir hat gibi takdim edenler de muhaberatın bir parçasıdır.

Afganistan'da da hem ABD emperyalizmine hem de Taliban rejimine karşı demokratik bir siyasi hattı benimsemek gerekir.

Sorun o büyük insanlıkla mı buluşacağız, yoksa faşizmin ve nasyonalizmin çürüttüğü insan müsveddeleri mi olacağız? Tercih 21. yüzyılı şekillendirecek. İnanıyorum ki kazanan faşizm ve ırkçılık değil insanlık olacaktır.

AFGANİSTAN: ABD İŞGALİNİN YARATTIĞI YIKIM

OZAN TEKİN

ABD tarihindeki en uzun savaş, “Sonsuz Özgürlük Operasyonu” adı verilen Afganistan işgali sona erdi. Taliban ülkenin yönetimini ele geçirdi. Ozan Tekin gelişmelerin arka planını tartışıyor.

11 Eylül saldırılarının ardından, ABD, El Kaide’nin operasyonlarına ev sahipliği yaptığı gerekçesiyle, “terörle mücadele” adı altında 2001 yılında Afganistan işgalini başlatmıştı. 20 yıl sonra, utanç verici bir yenilgiyle Afganistan’dan çekiliyor ve savaştığı güç ise bir haftada kontrolü sağlıyor.

775 binden fazla ABD askerinin görev aldığı ve 1 trilyon doların harcandığı işgal, geride en az 175 bin ölü Afgan bıraktı. Taliban’ın gücü ve etkisi kırılmadı. İşgalcilerin iddia ettiği gibi kadın hakları gelişmedi. Afganistan hâlâ dünyanın en yoksul 7. ülkesi.

ABD neden kaybetti?

Afganistan işgalinin amacı, 2000’li yılları “Yeni Bir Amerikan Yüzyılı” yapmaktı. Soğuk Savaş’ın ardından, ABD dünyanın hâlâ hegemonik kapitalist gücüydü; fakat İkinci Dünya Savaşı’nın ardından tüm dünyadaki üretim çıktısının yüzde 50’sine sahipken Stalinizm’in yıkıldığı sıralarda bu oran yüzde 20’ye gerilemişti. Çok kutuplu, farklı ekonomik merkezlerin ortaya çıktığı bir düzene geçildi. Ancak ABD’nin elinde Soğuk Savaş’ın getirdiği devasa bir militer güç vardı. Dolayısıyla, etkisini, bu askeri gücüne yaslanarak sürdürmeyi denedi. Ortadoğu’yu kan gölüne çeviren Afganistan ve Irak işgalleri, bu çabanın birer parçasıydı.

Bush ve Obama döneminde Afganistan’daki savaşı yöneten komutanlardan biri olan General Douglas Lute, oraya girdiklerinde ülke hakkında en ufak bir fikirlerinin olmadığını, ne yaptıklarını bilmediklerini itiraf ediyordu. Savunma Bakanı Donald Rumsfeld de 2003 yılında benzer şeyler söylemiş; Irak veya Afganistan’da “kötü çocukların” kim olduğunu ayırt edemediğini ifade etmişti. 2001 işgalinde ABD’nin müttefiki olan Kuzey İttifakı ile birlikte berbat hükümetler ülkeyi yönetmeye başladı. Savaş baronları, çeteciler ve uyuşturucu satıcılarından oluşan hükümetler halkın öfkesini artırdı. İlk başlarda fazla direniş olmasa da yıllar içerisinde ABD ve NATO güçlerine yapılan saldırıların sayısı hızla katlandı. ABD’nin desteklediği güçlerin “narkotik bir mafya rejimi” kurduğu Batılı gözlemciler açısından da kuvvetli bir kanı hâline geldi. Afganistan’da rüşvetçiliğin ve yozlaşmanın uzun bir tarihi var; fakat ABD’nin akıttığı paralar ve bunların hükümettekiler tarafından yenilmesiyle birlikte, bu durum görülmemiş boyutlara ulaştı. Diğer yanda Afgan halkının yüzde 47’si yoksulluk sınırının

altında yaşıyordu.

İşgal korkunç bir vahşeti de beraberinde getirdi. İşgalciler, istediklerini “Talibancı” diye etiketleyerek evlere baskınlar düzenliyorlar, hava saldırılarında sivilleri öldürüyorlardı. Avustralya’da basına sızan bazı belgeler, Avustralyalı askerlerin sivilleri öldürüp nasıl nehirlere attıklarını, cesetlerle fotoğraflar çekildiklerini belgeliyordu. Kandahar katliamında ABD askerleri 16 sivil bilerek öldürdü. Wech Baghtu köyünde düğüne hava saldırısı gerçekleştirip 37 kişiyi katlettiler, 27 kişiyi yaraladılar. Aralık 2001’de tek bir hava saldırısında 65 sivil öldürüldü. Bagram’daki tek bir hava üssünde 5 bin kişiye işkence yapıldığı tahmin ediliyor.

Taliban yönetimi

İşgalin korkunç icraatları, Taliban’ın gücünün artmasına yol açtı. Fakat bugünkü durum küresel elitler açısından bir yenilgi olsa da Afganistanlı işçiler ve ezilenler açısından bir zafer değil. Ülke 40 yılı aşkın süredir savaşlarla boğuşuyor. 1979’da başlayan Sovyet işgaline karşı pek çok yerel grup direniyordu. ABD’nin desteklediği Mücahitler, daha sonra kendi aralarında iktidar kavgasına tutuştular. Taliban tüm bunlara alternatif olarak yükseldi ve 1990’ların ortasında ABD ve Pakistan’ın da onayıyla iktidara geldi. Bu dönemde başta kadınlar olmak üzere herkes için korkunç baskıcı bir rejim tesis etti.

Türkiye’de Doğu Perinçek, dünyanın kimi başka yerlerinde bazı sol gruplar, ABD’nin yenilgisi nedeniyle Taliban’ı kahramanlar ordusu gibi gösteren bir tutum içerisinde. Bu tutum bütünüyle yanlıştır.

2000’lerin başında El Kaide, Taliban, Hizbullah gibi İslamcı gruplar emperyalizmin işgallerine karşı direnişler içeri-

sinde öne çıktı. Fakat aradan geçen 20 yılda, Ortadoğu’da büyük bir devrim dalgasına tanıklık edildi. Mısır, Tunus, Suriye, Libya ve daha birçok ülkede işçi sınıfı ayaklandı, rejimler devrildi. İslamcı örgütlerin çoğu, devrimlerin kaybedilmesinde rol oynadılar, ayaklananları ezen karşı devrimci bir pozisyonda durdular. Taliban da bugün, başta Pakistan istihbaratı olmak üzere farklı güçler tarafından desteklenen, iktidara gelmesiyle birlikte Afganistan’ın ezilenlerine kan kusturmaya başlayacak bir örgüttür. Öyle ki insanlar Kabul havalimanında uçakların iniş takımlarına tutunarak, öleceklerini bile ondan kaçmaya çalışıyorlar. Böylesi bir gücün hakimiyetinin bizim açımızdan kutlanacak hiçbir tarafı olamaz.

Alternatif

Peki Afganistan halkı, ya ABD emperyalizminin işgaliyle ya da Taliban tarafından mı yönetilmek zorunda?

Bu ikiliği kırmanın yolunu 2010-2011 yıllarında görmüştük. Tahrir Meydanı’nda, Suriye’nin kent merkezlerinde, Tunus ve Libya’nın birçok bölgesinde ezilenler isyan ettiğinde, 30 yıllık diktatörler birkaç hafta içerisinde devrilmeyi. Bu devrimler, her ne kadar kendi içlerinden halkın taleplerine önderlik edecek siyasi alternatifler çıkaramayıp yenilmiş olsalar da, başka bir yolun mümkün olduğunu tüm bölge halkına gösterdiler.

Dolayısıyla ABD işgalinden sonra Taliban yönetiminde de Afganistan’ın emekçi sınıflarının mücadelesiyle dayanışmaya devam edeceğiz. Taliban’ı kabul etmeyen kadınların, mücadele eden işçilerin, savaş yorgunu bir ülkede dahi iklim grevine destek olmaya çalışan FFF’li öğrencilerin (Gelecek İçin Cumalar aktivistleri) ve tüm ezilenlerin yanında olacağız.

AFGANİSTANLI KADINLARIN YANINDAYIZ!

Taliban kadınlar açısından korkunç bir deneyimi temsil ediyor. Şimdiden Afgan

kadınlar dayanışma çağrılarını yapmaya başladı ve buna yanıt olarak birçok ülkede eylemler gerçekleştiriliyor. Türkiye’de de kadın hareketi Afganistanlı kadınlarla dayanışmak için sokaklara çıktı.

Sürgündeki Afgan feministlerden Malalai Joya, kadınların üç düşmanı olduğunu söylüyordu: Taliban, işgal güçleri, savaş ağaları (Kuzey İttifakı). Bu kesinlikle doğru. İşgalcilerin “kadın hakları” söylemine

prim vermemekle birlikte, Taliban’ın da kadınlara yönelik baskıcı uygulamaları bundan sonrası için büyük bir tehdit oluşturuyor.

Daha önceki Taliban döneminde, kadınlar çalışmıyor, okullara gidemiyor, kadınlar burka giymek zorunda bırakılıyor ve yanlarında erkek olmadan dışarı çıkmıyorlardı. Bugün Taliban’ın değiştiğine inanmak için hiçbir sebebimiz yok. Ülke

içinden birçok kadın, Taliban’ın gelip kendilerini öldürmesini beklediklerini beyan ediyor. Kadınların bu sonda kaçmak için intiharlara başladığı aktarılıyor.

Böylesi bir yönetimin desteklenecek hiçbir tarafı olamaz.

Karl Marx, bir toplumdaki özgürlüklerin derecesini anlayabilmek için, o topluma kadınların gözünden bakmak gerektiğini söylüyordu.

IRKÇILIĞA KARŞI GÖÇMENLERLE DAYANIŞMA

Afganistan'daki gelişmelerin Türkiye'de ele alınış biçimi, göçmenlere yönelik nefret şeklinde oluyor. Temmuz ayı, Afgan göçü sayısı açısından normalin üstünde bir durum yaşanmamasına rağmen öyleymiş gibi aktararak muhalefet tarafından korkunç bir ırkçı nefret dalgasının örgütlenmesiyle geçti. Van Valisi, Tayyip Erdoğan, sınıra duvar örerek Afganistanlıların gelmesine asla izin vermeyeceklerini söylüyorlar.

Afganistanlılar ise savaş, emperyalizm ve Taliban kısıcında harap olmuş durumda. 16-17 yaşında pazarda karpuz satan ve çöpleri karıştırarak ailelerine bakmaya çalışan iki kardeş, başka Afganlarla birlikte, bir ABD uçağının iniş takımlarına tutunarak ülkeden kaçmaya çalıştı. Üç tanesi uçak havalandıktan sonra düşerek öldü ve bu görüntüler medyaya yansıdı. ABD, başka insanların parçalarının da iniş takımlarının içinde bulunduğunu söylüyor.

Türkiye'deki ırkçıların nefret kustukları, işte böylesi sıradan insanlardı. Korkunç bir hayattan kaçmaya çalışıyorlar. Türkiye'ye gelmek için ise binlerce kilometrelik yolları, dağları tepeleri aşmayı başarmaları gerekiyor.

Bir Afgan göçmen, Ankara'da yaşayan 25 yaşındaki Kadir şöyle diyor: "Şu anda Afganistan'da yaşayacak bir yer yok. Orası cehenneme döndü. Her yer savaş meydanı olmuş durumda. Türkiye'ye geliyoruz. Türkler bize amele gözüyle bakıyor. İnsan gözüyle bakmıyorlar bize. Bana sen nerelisin dediklerinde Afganım demekten çekiniyorum. Afgan deyince insanlar değişiyor. Peki neymiş Afganlar insan değil mi? Bu dünyada herkesin yaşama hakkı var ama niye biz yaşayamıyoruz?"

Türkiye'den Afganistan'la dayanışmak isteyenlerin yapması gereken iki şey var. Birincisi, NATO'nun bir parçası olarak ülkede bulunan TSK askerlerinin derhal geri çekilmesini talep eden bölgesel bir barış politikasını savunmak. İkincisi, sınırların açılmasını isteyen, yoksul Afgan halkının ve göçmenlerin kardeşimiz olduğunu vurgulayan, göçmenlere yönelik ırkçılığa karşı mücadele eden bir hareketi inşa etmek.

ABD EMPERYALİZMİNİN YENİLGİ LİSTESİ

ABD askerlerinin Afganistan'dan tahliye görüntüleri, Vietnam'da Saygon'un düşüşünü akillara getirdi.

İkinci Dünya Savaşı'ndan dünyanın en güçlü kapitalist devleti olarak çıkan Amerika, dünyanın farklı yerlerinde savaşlara, işgallere ve darbe girişimlerine imza attı.

Fakat ABD yenilmez bir güç değil. Birçok yerde yenilgiler yaşadı. Donald Trump iktidara geldiğinde "Benim gençliğimde bütün savaşları kazandığımızdan bahsedilirdi. Artık hiçbir savaşı kazanamıyoruz" demişti.

Oysa yenilgilerin en sansasyoneli kuşkusuz Vietnam'dı.

Bu savaşın ilk 10 yılında, ABD'nin Vietnam'a yağdırdığı bombaların sayısı, İkinci Dünya Savaşı'nda tüm devletlerin kullandığı bomba sayısından fazlaydı. Fakat bütün propagandaya, medya desteğine rağmen, 20 yıllık savaşı ABD kaybetti. Vietnamlı direnişçiler kazandı. Bu yalnızca askeri bir yenilgi değil, aynı zamanda politik bir yenilgiydi. Amerika'da savaşa karşı 800 bin kişi sokaklara çıktı, ABD egemen sınıfı büyük bir krize sürüklendi.

Onun öncesinde, Kore'deki savaşa ABD ve müttefikleri bir milyondan fazla asker gönderdiler. 5 milyon Koreli öldü, çok daha fazlası göçmek zorunda kaldı. İlk iki ayda Kuzey'deki güçler ABD destekli Güney'in çoğunu ele geçirmişlerdi. Fakat daha sonra durum eşitlendi, iki taraf da kanlı savaşa başladıkları noktada durdular. Napalm

bombasını ilk kez kullansa da ABD savaşı kazanamadı.

Bir diğer örnek ise Irak savaşı. Her ne kadar burada ABD ordusu Saddam'ı yenmiş gibi gözükse de, savaşın politik sonuçları ABD'nin kaybettiğini gösteriyor. Milyonlarca hayatın altüst edildiği yılların sonunda, Irak'ta kurulan hükümetler, ABD'den çok İran'ın etki alanına yakın duruyorlar. Üstelik ülkede IŞİD gibi büyük bir bela patlak verdi ve bir dönem önemlice bir toprak parçasını da ele geçirdi. ABD yenilgisini simgeleyen asıl olay ise, savaşın gerekçesi olarak gösterilen "kitle imha silahları"nın bulunamadığının itirafıydı.

Afganistan, ABD'nin kaybettiği savaşlar listesine eklendi.

LEON TROÇKI NEDEN GÜNÜMÜZLE ALAKALI?

Sue Caldwell, suikastının yıldönümünde Rus devrimci Leon Troçki'nin fikirlerinin bugün başka bir dünya için savaşan aktivistlere yardımcı olup olamayacağını değerlendiriyor.

Kemer sıkma, savaş ve baskı, farklı bir toplum isteyen binlerce insanı radikalleştiriyor.

Ama aynı zamanda bunun için nasıl savaştığımızla ilgili bir tartışma da başlatıyor.

Bir devrime mi yoksa kapitalizmde reforma mı ihtiyacımız var? Devrim, kaçınılmaz olarak 20. yüzyıl Rusya'sının deşetiyle mi bitecek? "Reformist" partilere ve sendika liderlerine güvenmek mümkün mü ve gerçekte devrimciler onlarla çalışabilir mi?

Rus devrimci Leon Troçki bu soruların hepsini ele almıştı ama o sadece bir entelektüel değildi.

Troçki, 20. yüzyılın başlarındaki mücadeleler sırasında ortaya atılan siyasi soruları yazılarıyla ele alan devrimci bir aktivistti.

1917 Rus Devrimi'ne kadar Rusya diktatörü Çar'ın en acımasız güçleriyle savaştı. Takip eden iç savaşta Troçki, Kızıl Ordu'yu zafere taşıdı.

Sosyalist devrimi savunuyordu ve bu mücadeleyi ilerletmek için ortodoks teoriye meydan okumaktan çekinmedi.

Marksistler arasındaki ortak inanç, sosyalist devrimin ancak Batılı gelişmiş ülkelerde gerçekleşebileceğiydi. Kapitalizmin gelişebilmesi için Rusya gibi daha geri kalmış ülkelerde ise önce bir "burjuva devrimi" gerekliydi. Ancak "burjuva devrimi" ile, Çarlık sistemi yerine parlamenter demokrasiye geçilebilecekti. Bu sayede de kapitalist şirketlerin gelişmesi ve eski feodal yaşamdan uzaklaşması sağlanacaktı. Ancak o zaman Rusya sosyalist devrime hazır olacaktı.

Teori

Troçki buna karşı çıktı ve "sürekli devrim teorisini" geliştirdi.

Rusya'nın küresel kapitalizmden ayrı görülemeyeceği konusunda ısrar etti.

Rus kapitalistler gelişmek için geç kaldılar, daha gelişmiş rakiplerinden öğrenip kopyaladılar. Troçki buna "eşitsiz ve bileşik gelişme" adını verdi. Rus köylülüğü işçi sınıfından daha büyükken, Moskova ve Petrograd'daki dev fabrikalarda binlerce işçi çalışıyordu.

Bu, işçilerin muazzam bir güce sahip olduğu anlamına geliyordu. Köylüler

Leon Troçki

küçük ve yalıtık parçalara ayrılmıştı ve örgütlenmeleri zordu. Troçki, Çar'ı yıkabilecek tek gücün işçiler olduğunu belirtiyordu.

Güçlerinin neleri değiştirebileceğini öğrenen işçiler bundan vazgeçmek istemezler. Bu, devrimi daha ileriye götürebilecekleri ve işçi konseylerine dayanan sosyalist bir iktidar kurabilecekleri anlamına geliyordu.

Troçki'nin teorisini 1917'deki iki devrim kanıtladı. Çar, Şubat ayında devrildi ve yerine bir hükümet geçti. Ardından, Rus devrimci Vladimir Lenin'in Bolşevik Partisi'nin önderlik ettiği Ekim Devrimi, işçi sınıfını iktidara getirdi.

Troçki, devrim sırasında St Petersburg işçi konseyine önderlik etti ve aynı zamanda Ekim ayaklanmasının da kilit örgütleyicisiydi. Devrimci strateji ve taktiklerin hazinesi olan "Rus Devriminin Tarihi" adlı kitabında bu olayları yazdı.

Troçki'nin teorisi bugün hala önemlidir. Kapitalizm dünyaya yayıldı, ama hala daha geri kalmış toplumlar mevcut.

Arap Baharı sırasında çoğu insan devrimlerin, diktatörlükleri liberal demokrasilerle değiştirebileceğini savunuyordu. Devrimci sosyalistler ise haklı olarak Mısır'ın büyük işçi sınıfının, diktatör Hüsnü Mübarek'in düşürülmesinde belirleyici güç olacağını ifade ettiler. Fakat hareket bu noktada sonlanmak zorunda değildi. Mübarek'in düşürülmesiyle, işçilerin devrimini sosyalist yönde ilerletme potansiyeli ortaya çıktı.

Troçki, Rus Devrimi'nin başarısının, onun Avrupa'ya yayılmasına bağlı olduğunu da anlamıştı.

Tüm dünyada devrim için mücadele eden yeni Komünist partileri bir araya getiren Komünist Enternasyonal'in önde gelen isimlerinden biriydi.

Ancak Avrupa'daki, yani Almanya'daki devrimler, yeterince büyük bir bağımsız devrimci önderlik olmadığı için başarısızlığa uğradı. Batı Avrupa'daki işçilerin çoğunluğu, değişimi parlamento aracılığıyla getirmek için kitlesel reformist partilere yöneldi.

Troçki, işçilerin çoğunluğu hâlâ "reformizm" ile ilgilenirken, devrimci partilerin büyümesine yardımcı olacak kadar zengin bir strateji ve taktik geliştirdi. En önemli katkısı "birleşik cephe" oldu.

Etkili olabilmek istiyorlarsa, devrimciler, reformistlerden bağımsız olarak örgütlenmek zorundadırlar. Ancak işçileri devrimci fikirlere çekebilmek için devrimciler de günlük mücadelelerde reformcuların yanında mücadele etmek zorundadırlar.

"İşçi sınıfının birlikte eylem ihtiyacına mekanik olarak karşı koyan herhangi bir parti, kesinlikle işçilerin zihninde mahkûm edilecektir" diyordu Troçki.

Almanya'da Nazilerin yükselişine ulaşmak, birleşik cephe ihtiyacını hiçbir yerde olmadığı kadar acil kıldı. Troçki, Alman Komünist Partisi'ni (KPD) duyduğu endişeler nedeniyle azarladı. "Faşizm iktidara gelirse kafataslarımızın ve omurgalarımızın üzerinden bir tank gibi geçecek" uyarısında bulundu.

Troçki, faşistlerin hem reformist hem de devrimci örgütleri ezmek istediğini ifade etti.

Fakat KPD, Stalin'in emperyalist dış poli-

tikasının bir aracı haline gelmiş ve onun girdiği dolambaçlı yolları izlemişti. Stalin, Almanya'daki bir devrimin Rusya'daki karşı devrimi bir ölçüde açığa çıkaracağından korkuyordu.

Komünistler, sosyal demokrat işçileri "sosyal faşistler" olarak kınadılar ve Hitler'e karşı onlarla birleşmeyi reddettiler. KPD, Sosyal Demokratlara benzeyen işçilerle çalışmayı reddederken, işçi sınıfı üzerinde hâlâ önemli bir etkiye sahipti.

Troçki'nin müttefikleri ise küçük ve tecrit edilmiş örgütlerdeydi.

Neyse ki bugün faşizmle savaşan aktivistler – Yunanistan'dan İngiltere'ye – Troçki'nin yazılarından alınan dersleri uygulamaya koydular. Ve İngiltere'de ve Yunanistan'da faşistleri durdurmayı başardık.

Liderlik

Toplumu dönüştürme gücüne yalnızca işçi sınıfı sahipti.

Bugün devrimciler Troçki'nin çalışmalarını geliştirmeli – ama aynı zamanda tutuculuğa da meydan okumalıdır.

Troçki'nin pek çok güçlü yanı olduğu gibi aynı zamanda da bazı ciddi zayıflıkları vardı.

Stalin'i "devrimin mezar kazıcısı" olarak nitelendirdi. Yine de Sovyetler Birliği'nin hala bir işçi devleti olduğunu ifade ederken, tepesinde işçilerin devirmek zorunda olduğu asalak bir klik olduğuna inanmaya devam etti. Doğu Avrupa, Sovyetler Birliği'nin egemenliğine girdiğinde, Troçkistlerin çoğu, bu devletlerin aynı asalak kliklere sahip işçi devletleri olduğunu savundu.

Ancak Doğu Avrupa'da hiçbir zaman başarılı bir işçi devrimi yaşanmamıştı. Troçkistler haklıysa o zaman sosyalizm, ille de işçilerin kendilerini bir devrim yoluyla özgürleştirebilmeleriyle ilgili değildi.

Aslında Rusya, işçileri tıpkı patronlar gibi sömüren bir yönetici sınıfa sahip "devlet kapitalizmi" rejimine dönüşmüştü. Troçki bunları görece kadar yaşamadı. Ancak, bugün sosyalizm mücadelesini ilerletmek için yazılarından kavrayışları hâlâ kullanılabilir ve geliştirebiliriz.

Toplumu değiştirmek için işçi sınıfı devrimine duyulan ihtiyaç, Troçki'nin zamanında olduğu kadar bugün de gereklidir.

Socialist Worker'dan çeviren TN

İKTİDARI PROTESTO, AŞI KARŞITLIĞINDAN GEÇMEZ

Geçtiğimiz eğitim öğretim yılında kız çocukları, kırsalda yaşayan çocuklar, göçmen çocuklar, yoksul çocuklar açısından eğitimde yaşanan eşitsizliğin giderilmesi için okulların açık kalması, yüz yüze eğitime bir an önce geçilmesi için öğretmenlerin tümünün aşılmasını gerektiğini savunuyorduk.

Okulların yüz yüze eğitim için hazırlıklara başladığı bu yeni dönemde ise öğretmenlerin büyük bir kısmının aşılandığını ancak bu oranın yüzde 70'lerde (iki doz aşı) kaldığını görüyoruz.

Toplumun bir kesiminde var olan aşı karşıtlığı veya aşı kararsızlığı öğretmenler arasında da var. Bunun başlıca sebebi, güvensizlik. Milli eğitim ve sağlık bakanlarının açıklamaları, vaka sayılarının gerçekleri yansıtmaması, okullarda yeterli tedbirlerin alınmaması ve okulları sürekli açıp kapatma, online eğitimin sıkıntıları eğitim emekçilerini yıldırıyor ve güvensizliğe sürükledi. Okulların açık kaldığı 40 günlük normalleşme sürecinde vaka sayılarının tekrar artması gündeme geldi. Sadece bu dönemde 26 eğitim emekçisi Covid-19'dan yaşamını yitirdi.

Aynı sağlık çalışanlarında olduğu gibi, eğitimcilerin de hızlı bir şekilde ve tek seferde aşılınması ve okulların açık kalması sağlanabilirdi. Ancak öğretmenlerin aşılınması parça parça yapıldı. Önce köy okulları, ardından ilkokullar ve daha sonra da diğer okullardaki öğretmenler aşılandı. Bu da okulların açılmasını geciktirdi. Oysaki aşı bulunur bulunmaz öğretmenlere yapılmaya başlanması, okulların açık kalma süresini uzatacak böylece eğitimde yaşanan kayıplar en aza indirilebilecekti.

Öğretmenlerin tamamının aşılınmasında yol alınmaması, bu eğitim öğretim yılının da aç-kapalarla geçmesine sebebiyet vermemelidir. Okullarda öğretmenleri hala bir dizi sorun bekliyor. Geçen yıl yapılan kayıt ertelemeleri nedeniyle bu yılki öğrenci kayıtlarında artış var. Yeni dersliklere ve öğretmen atamalarına ihtiyaç var. Yardımcı personelin, temizlik ve hijyen hizmetlerinin güçlendirilmesi gerekiyor.

Nitelikli, eşit ve parasız bir eğitim için mücadele etmenin yolu aşılı ve sağlıklı olmamızdan geçiyor. Aşıya karşı mesafeli olmak, iktidarı protesto etme biçimimiz olmamalı. Biz mücadeleyi işyerlerimizde, sendikalarımızda ve sokaklarda inşa etmeliyiz.

Ebru, Eğitim-Sen, İstanbul.

AŞI ŞARTI ÖNEMLİ BİR ADIM

Hem daha agresif yeni varyantların yayıldığı hem de normalleşerek insanlar arasında temasın arttığı bu dönemde aşı ile ilgili açıklanan yeni kararların olumlu olduğunu düşünüyorum. İnsanlarda aşılarla ilgili çok fazla tereddüt var. Çok fazla kafa karıştıran sosyal medya paylaşımları oluyor ve bir kısım sağlık çalışanı da dahil olmak üzere insanlar bu paylaşımlardan etkileniyorlar. Üstelik sendikalar, meslek örgütleri aşı olunmasının önemini anlatmasına, hastanelerin yoğun bakımlarından gelen yatan hastaların aşısız veya eksik aşı olduğu dair duyumlara rağmen.

Bu koşullar altında normalleşeceksek bazı farklı önlemlerin alınması gerekiyordu. İnsanlar aşı olunması için bir yandan ikna edilmeye çalışılırken diğer yandan aşısız kişilerin kalabalıklarla temas etmesinin kurallarının belirlenmesi önemli. Her ne kadar aşılar artık çok daha az etkileniyor olsa da hastalık aşısızlar arasında yayıldıkça virüsün yeni mutasyonlar geçirmesi için uygun koşullar devam etmiş oluyor. Bu arada hala aşı sırası gelmemiş olduğu için aşı olama-

yan gruplar da bu durumdan olumsuz etkileniyor. Aşılar da daha hafif olsa bile, hastalığa yakalanabiliyorlar. Ve onlarda bu hafif hastalığın iyileştikten sonra ne tür olumsuzluklar yaratacağını bilmiyoruz.

Ölümler, henüz okullar açılmamış olduğu halde günde 200'lerin üzerine çıkmış durumda, okullar açıldığında vakaların daha da artacağı belli.

Kalabalık alanlara girerken aşı şartı aranması, aşısızların PCR (-) olma zorunluluğunun getirilmesi önemli bir adım, ancak yeterli değil. Aşı yaptırmayanların muhakkak endişelerinin giderilerek toplumsal bağışıklanmanın toplum için anlamlı olan oranlara yükseltilmesi gerekli.

İzmir'den bir sağlık çalışanı

AŞI KARŞITLIĞI, EĞİTİM EMEKÇİLERİNİN SAVUNUSU OLAMAZ

2021-2022 eğitim öğretim yılı pandeminin de etkisiyle çok büyük kayıplarla – binlerce öğrencinin uzaktan eğitimde gerekli materyallere sahip olamayışı, yoksul ve göçmen aile çocuklarının yaklaşık iki yıldır okulla bağlantısının kopması, gerekli önlemler ve yeterli aşı sağlanamadığı için Covid-19 nedeniyle aramızdan ayrılan eğitim emekçilerinin de acısıyla - 6 Eylül'de başlıyor. Geçenlerde Cumhurbaşkanı, "6 Eylül'de yüz yüze eğitimin başlamasıyla henüz aşı olmamış öğretmen ve personelin haftada en az 2 defa PCR testi yaptırmasını isteyeceğiz" dedi. Aslında bu aşılama süreci 2021'in ilk aylarında istenilen düzeyde tamamlanabilecek durumdaydı. Aracı şirketlerin aşı tedarik sürecini geciktirmesi, "Çin aşısı mı Alman aşısı mı" tartışmaları derken işin içine bir de adeta insanları yoğun bakımlara ve ölümlere davet eden aşı karşıtlığının da üstüne üstlük tıp eğitimi almış kişiler tarafından bile dile getirilmesi aşılama sürecini yavaşlattı.

Okullar bu dönem de online eğitimi kaldırarak düzeyde değil. Yoksul aile çocuklarının pandemiyle birlikte eğitim hakları ellerinden alınmış durumda. Yüz yüze

eğitime geçilmesi için aşılama sürecinin bir an önce tamamlanması gerekiyor. Bağımsız araştırmalar da şu gerçeği ortaya koyuyor: Aşılama sürecini tamamlamış insanlar yoğun bakımda değil ve dolayısıyla ölen insanlar "Aşısını yaptırmamış" olanlar.

PCR testleri artık aşı yaptırmayan insanların sosyal yaşamlarına, okulların her kademesinden herhangi bir yere seyahat edebilmelerine kadar birer zorunluluk haline geliyor. Aşı karşıtları "bireysel özgürlük" kavramını çok yanlış anlıyorlar, çünkü konunun "toplumsal sorumluluk" boyutunu hiç düşünmek istemiyorlar.

Antikapitalist çalışanlar olarak Mart 2020'den başlayarak her mücadele döneminde "Herkes ücretsiz aşı, gerekli önlemler alınsın okullar açılsın, savaşa silaha değil eğitime, sağlığa bütçe" adı altında bir dizi imza kampanyaları yaptık. Tekrar başa dönmek istemiyoruz. Yeterli aşı varken bir an önce aşılama sürecinin tamamlanması gerekmektedir. Aksi halde en sevdiğimiz insanları, tamamen komplo teorisyenlerinin bilimsel olmayan dayanaklarla ortaya attığı ahmakça aşı karşıtlığına ve buna bağlı olarak Covid-19'a kurban verebiliriz.

Şafak Ayhan

MÜCADELENİN İÇİNDEN
Faruk Sevim

İŞÇİ SINIFI EKOLOJİK MÜCADELENİN ÖNCÜLÜĞÜNÜ ÜSTLENMELİDİR

Dünyanın dört bir yanından orman yangınları, aşırı sıcaklar ve ani sağanakların yol açtığı sel haberleri gelirken, üst üste hava olaylarıyla ilgili yeni rekorlar kırılıyor.

Çin'de yaşanan sel felaketinde 200 bin kişi tahliye edildi, 33 kişi hayatını kaybetti.

Almanya'daki sel felaketinde 177 kişi öldü, 100 kişi kayboldu. Belçika'da 37 kişi seller nedeniyle yaşamını yitirdi.

ABD ve Kanada, geçen ay devasa bir alanın üzerinde oluşan ısı kubbesi nedeniyle tarihin en sıcak Haziran'ını

yaşadı ve ardından kuraklıkla bağlantılı orman yangınları oldu.

Türkiye'de Karadeniz bölgesinde seller, Güney doğu Anadolu'da kuraklık, Akdeniz ve Ege'de ise orman yangınları var. Bu kadar zıt iklim olaylarının aynı anda yaşanıyor olması, iklim krizinin etkilerinin nasıl olacağını hepimize gösteriyor.

Birleşmiş Milletler Hükümetlerarası İklim Değişikliği Paneli (IPCC)'nin iklim krizi ile ilgili son raporuna göre "en kötüsü henüz gelmedi." İklim krizini hızlandıracak tüm kritik eşikler ya geçildi ya da geçilmek üzere!

Kapitalist ülkelerde yaşananlar, kapitalizmin iklim krizi ile mücadele konusunda ne kadar hazırlıksız olduğunu ortaya koyuyor.

Kapitalizm, fosil yakıtların kullanımına son vermediği sürece, iklim krizini çözemez. Diğer bütün tedbirler, sadece kaçınılmaz sona ulaşılmasını bir süre erteler.

Kapitalistler, kapitalist devletler iklim krizini çözemezler, ekolojik sistemin dengeye ulaşmasını sağlayamazlar.

2030'a kadar yer kürenin en fazla 1,5 derece ısınması hedefini bile tutturamayacaklar.

Kasım ayında İskoçya'da yapılacak olan BM İklim Değişikliği Konferansında hedefin 2 dereceye çıkarılması müzakere edilecek. Yani kapitalist devletler, hedefe ulaşmalarının hesabını vermek yerine hedefi değiştiriyorlar ve bunu bir çözümmüş gibi dünya halklarına yutturmaya çalışıyorlar.

İklim krizine karşı harekete geçmek, diğer pek çok sorun olduğu gibi işçi sınıfına düşüyor. İşçi sınıfı ekolojik mücadelenin öncülüğünü üstlenmelidir.

İklim krizine ve sonuçlarına karşı gelişen her yerel direniş, o bölgenin yerel insanları, köylüleri, tarım çalışanları, işçileri ve gençleri açısından bir ölüm kalım mücadelesine dönüşüyor. Bu direnişleri ulusal ve evrensel çapta birleştirme yeteneği sadece işçi sınıfında var.

Teker teker tüm yerel direnişleri ulusal çapta bir genel direnişin adımları haline getirmek için işçi sınıfı örgütlerinin, sendikaların ekolojik mücadeleyi ilk gündem haline getirmesi gerekir.

SONSUZA DEK YENİLMELİLER

VOLKAN AKYILDIRIM

Arınma Gecesi (The Purge) serisinin son filmi "Sonsuza Dek", müthiş aksiyon ve gerilim sahneleri kadar, taşıdığı politik metinle de dikkat çekiyor. Ve bana kalırsa, serinin en iyi filmi bu.

Arınma Gecesi, distopik aksiyon korku filmi serisi.

Serinin ortak hikayesi, ABD'de yılın bir günü geceyarısından sabaha kadar süren 12 saatlik zaman diliminde, cinayet de dahil her türlü suçun serbest bırakılması. Bu sayede yılın geri kalanında suç oranlarının ve şiddet olaylarının düştüğü, ABD yönetimi tarafından savunulmaktadır.

Kamera şiddetin en uç biçimlerini seçenleri ve onların yaptığı vahşeti gösterirken, serinin tüm filmleri Arınma Gecesi'ni bize, hedef alınanların yani ABD'nin ezilenleri ve yoksullarının gözünden yansıtır. Ve Amerika'nın Kurucu Babaları denilen kapitalist elitlere de ışık tutuyor.

"Arınma Gecesi: Sonsuza Dek", serinin önceki filmi "Seçim Yılı"nın devamı niteliğinde. Başrollerden ikisi, Meksika'dan kartelin ölüm tehditleri sonucunda Amerika'ya kaçan iki Meksikalı göçmen. Meksika göçmenlerinin hangi sebeplerden ve kimlerden ötürü göç etmeye zorlandıkları, Amerika'da kaçak işçi olarak çalıştırılırken nelere katlandıkları ayrıntılı olarak anlatılmış. Diğer başrollerde ise köleci bir eyaletteki zengin Cumhuriyetçi aileyi işliyor.

Film ilginç bir şekilde Cumhuriyetçi Parti'nin içinden çıkan aşırı sağcı kanadı tarihsel simgeleriyle inceliyor ve Meksika sınırına yapılan devasa duvar ile de Trump'a/Trumpizme işaret ediyor. Yine

Filmin başrollerindeki göçmenler

ilginç bir şekilde Nazizm deneyimine de gönderme yapıyor.

Arınma Gecesi 12 saatle sınırlı kalmayıp, sonsuza dek sürerse neler olurdu?

"Arınma Gecesi: Sonsuza Dek", 2020 Temmuz ayında gösterime girecek iken Covid-19 salgını nedeniyle 2 Temmuz 2021'de (sinemalarda ve internette) gösterime girdi. Trump, 2020 yılının sonunda yenildi. Yani film Trump yenilmeden önceki atmosferi anlatıyor. Bu özelliğiyle 2021 yılının başında meydana gelen ABD

parlamento binası baskını da önceden haber vermiş, baskını yapan ırkçıların ve faşistlerin motivasyonlarını/zihniyetlerini ortaya sermiş.

Aynı dönemde Tump yönetimine, ırkçı saldırılara ve cinayetlere karşı, ABD'nin birçok şehri direnişlere sahne oldu. Siyah Hayatlar Değerlidir (BLM) hareketi de bu dönemde doğdu ve neticede seçim sonuçlarını belirledi. Trump, yarattığı kaos içinde – elbette zehirli tohumlar ekerek ve Cumhuriyetçi Parti'nin üzerindeki ha-

kimiyetini sürdürerek - boğuldu.

Filmin politik mesajlarına yapılacak en önemli eleştiri, Trump'a karşı muhalefeti haklı görse de kaosun bir parçasına (ırkçılara karşı silahlı çeteleri) indirgeyebilecek yaklaşımlar taşıması.

Oysa BLM ve Amerikan solu büyük bir siyasi harekettir ve yöntem olarak politik mücadeleyi seçmiştir. Bu sayede, ABD'de aşırı sağın "sonsuza dek" şiddetini – şimdilik - engellemiş oldular.

PORTRERLER

Can İrmak Özınanır

ANDRÉ BRETON

Edebiyatçı André Breton, 1896'da Fransa'da Tinchebray'da doğdu. Üniversitede tıp okumaya başlamışken Birinci Dünya Savaşı'nın çıkması üzerine askere alındı ve savaşta tıp görevlisi olarak çalıştı.

Savaşın sonu Paris'e yerleşen Breton, Louis Aragon ve Philippe Soupault ile 1919 yılında Littérature dergisini kurdu. Bu dergi deneysel edebi metinlerin yayımlandığı bir dergiydi. Dönemin avangart akımlarından Dadacılar ve akımın kurucusu Tristan Tzara da dergiye dahil olmuştu. Savaş, militarizme, şovenizme ve burjuva uygarlığına bir tepki olarak doğan Dadaizm, 1918-1919 Alman Devrimi'nde safını devrimden yana belirlemişti. Weimar Anayasası Kongresi'nde "Dünya Devrimi için Dada Merkez Konseyi" isimli bir bildiri bile yayımlamışlardı. André Breton, Louis Aragon, Paul Eluard gibi isimler Tzara'yla beraber Dada'nın savunuculuğunu üstlendi ancak Tzara ile Breton arasında çeşitli fikir ayrılıkları vardı ve bu ayrılıklar 1922 yılında Dadacılar ile yolların ayrılmasına sebep oldu. 1924 yılında artık Dada ile bağlarını koparmış Breton, Aragon ve Eluard gibi

sanatçılar Sürrealist Manifesto'yu yayımladı. Bu manifesto özgürlüğe bir övgü niteliğindedi ve mevcut düzen tarafından yadırganabilecek olsa da sürrealizm aracılığıyla yeni bir hakikate, bir üst gerçekliğe ulaşılabileceğini savunuyordu. Bunu yapabilmek için zihni serbest bırakmak gerekiyordu. Manifesto'da psikanalizin kurucusu Sigmund Freud'un etkisi çok açıktı. Sürrealistler aynı zamanda Arthur Rimbaud'un kişisel dönüşüm unsurlarıyla Karl Marx'ın politik görüşlerini bağdaştırmaya çalışıyorlardı. Breton ve diğer sürrealistler bu arayışın etkisiyle 1927'de Fransız Komünist Partisi'ne (FKP) üye oldular. 1928'de Breton'un en ünlü romanı Nadja basıldı, 1929'de ise artık devrim düşüncesinin açıkça öne çıktığı ikinci bir sürrealist manifesto yayımlandı.

Özgürlükçü görüşleri Stalinizm ile bağdaşmayan Breton 1933 yılında FKP'den ihraç edilirken, dostları Aragon ve Eluard giderek Stalinizm'in etkisine girmeye başladı. 1935 yılında Sovyet yazarı İlya Ehrenburg ile bir uluslararası kongrede yaşadığı tartışma sonucunda, dostu Louis Aragon ile bağları tamamen koptu. Kongre'de sürrealistleri aşağılayan ve hakaretler eden Ehrenburg'utokatlayan Breton, sürrealistlerin kongreden ihraç edilmesine yol açtı. Breton, Troçki'nin Sol Muhalefeti ile ilişkili olan yazar Victor Serge'yi de savunuyordu ve Aragon'un

Breton'a tepki göstermesinde temel sebep Serge'ydi.

1938 yılında Meksika'ya yolculuk eden Breton, Ekim Devrimi'nin Stalinizm tarafından sürgün edilen liderlerinden Leon Troçki'yle buluştu. Ressam çift Diego Rivera ve Frida Kahlo'nun evinde tanışan Breton ve Troçki, beraber uzun yürüyüşler yaparak sanat üzerine birbirleriyle pek de bağdaşmayan görüşlerini paylaştılar. Kapitalizme, faşizme ve Stalinizm'e karşı ortak duruşları sanatsal anlaşmazlıklarının önüne geçti ve ikili beraber "Bağımsız bir devrimci sanat için" başlıklı bildiriye kaleme aldı. Coyoacan Manifestosu olarak da bilinen ve Breton-Rivera imzasıyla yayımlanan bildiride sanat üzerindeki her dayatmaya karşı çıkılmakla beraber devrimci bir sanatın gerekliliği savunuluyordu.

İkinci Dünya Savaşı başlayınca Breton yeniden tıbbi birliklere alındı. Savaş fırsatçılığı içinde yazıları Fransa'da yasaklanınca, Breton ABD'ye giderek birkaç yıl New York'ta sürgün hayatı yaşadı. Savaş sonunda artık anarşizmi benimsemiş bir sanatçı olarak Fransa'ya döndü ve Fransız sömürgeciliğine karşı mücadeleye başladı. Bir yandan sanatsal üretimine devam etti ve yeni bir sürrealist grup topladı. Breton, 1966 yılında Paris'te hayatını kaybetti.

AFGANİSTAN: KADINLAR YALNIZ DEĞİLDİR!

ARİFE KÖSE

ABD'nin, 20 yıllık işgalin ardından Afganistan'dan çekilmesiyle ve Taliban'ın hızla yönetimi ele geçirmesiyle birlikte ülkede bir panik ve belirsizlik ortamı hakim olurken, Taliban'ın değişip değişmediği, daha ılımlı bir hale gelip gelmediği yaygın şekilde tartışılmaya başlandı. Aralarında Türkiye, Rusya ve Çin'in bulunduğu bazı ülkeler Taliban'ın açıklamalarını 'ılımlı ve itidalli' bulduklarını ve bundan memnuniyet duyduklarını söyleyerek Taliban'la görüşebileceklerini, hatta gerekirse birlikte çalışabileceklerini açıkladılar.

90'lı yılların başında kurulan Taliban, 1996 yılından ABD'nin ülkeyi işgal ettiği 2001 yılına kadar ülkeyi yönetmişti. O yıllarda Taliban kadınların sadece burkayla bir erkeğin refakatinde sokağa çıkmasına izin veriyordu. Kız çocuklarının okula gitmesine, kadınların çalışmasına, erkek doktorlar tarafından muayene edilmesine, kamusal alanda konuşma yapmalarına ya da siyasete katılmalarına izin verilmiyordu. Bu kurallara uymayan kadınlar cezaevine atılarak, kırbaça dövülerek ya da öldürülerek cezalandırılıyordu.

Şimdi kadınlar aynı şeyleri yeniden yaşamaktan, hayatlarını ve son yirmi yılda az da olsa elde ettikleri hakları bir kez daha tamamen kaybetmekten korkuyorlar. Afganistan'da son yirmi yılda kadınlar okula gidebilmiş, ça-

lışma hayatına geri dönmüş, seçimlerde oy kullanmaya başlamıştı. 2020 yılı itibarıyla Afgan milletvekillerinin yüzde 27'si ve memurların yüzde 21'i kadınlardan oluşuyordu.

Taliban'ın yönetimi yeniden ele geçirmesinin ardından çok sayıda kadın, korktukları için sokağa çıkmadıklarını, işe gitmediklerini söylüyor. Bazı kadınlar ise dışarıda yanlarında erkek olmadan çıktıkları için Taliban tarafından durdurularak eve gönderildiklerini anlatıyor.

Taliban ise yaptığı ilk açıklamalarda 'şeriat kuralları çerçevesinde kadınların çalışmasına ve eğitim görmesine izin verileceğini' söyledi. Bu açıklama hiçbir şekilde kabul edilemez ve Taliban'ın ılımlılaşmış şeklini yorumlanamaz. Eğer 'ılımlılaşmaktan' kastedilen demokratikleşme ise, bunun en önemli ve taviz verilemez kriterlerinden biri kadınların haklarının hukuki ve pratik olarak ne kadar güvence altına alındığıdır. Böyle bir yönetimde kadınların hakları ve özgürlükleri, şeriat kuralları da dahil olmak üzere hiçbir kurala tabi kılınmaz, ondan daha üstün olduğu varsayılan hiçbir kural tarafından belirlenemez.

Kız çocuklarının 'şeriat kuralları çerçevesinde okula gitmesine' izin veren bir yönetim 'ılımlı', 'demokratik', 'kadın haklarını tanıyan' değil, ancak karşı devrimci, dolayısıyla hızla ve net bir şekilde reddedilmesi gereken bir yönetim olabilir. Kadın hak ve özgürlüklerini, şartsız ve koşulsuz olarak temel hak ve özgürlük olarak tanımayan olmasını ne kendinden menkul bir anti-emperyalizm ne de yine kendinden menkul 'şeriat kuralları' arkasına gizleyemez. Kadınlara 90'lı yıllardaki 'ölümü' göstererek onları bugün 'sıtmaya' razı edemez, etmemelidir. Bu konuda Afgan kadınları ile dayanışmanın yolu, hiçbir yönetimin Taliban'ın bu tür yaklaşımlarını 'ılımlılaşma', 'demokratikleşme' olarak maskeleyesine izin vermemek olacaktır.

DÜNYAYI BİRLİKTE DEĞİŞTİRELİM

Aşağıda, Sosyalist İşçi gazetesini yayımlayan DSİP yellerinin savunduğu temel fikirler yer alıyor.

Aşağıdan sosyalizm

Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil devrim

İçinde yaşadığımız sistemin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur. İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir. Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığımsal eylemi devirebilir.

Kadınların özgürlüğü

Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur. Toplumsal cinsiyetçiliğe taviz veren, kadınların özgür olmadığı bir sosyalizm olamaz, kadınların bugünkü mücadelesi ve sosyalizm olmadan da kadınlar nihai özgürlüğü kazanamaz.

Enternasyonalizm

Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar. Tek bir ülkede sosyalist devrim ancak bu devrim bir dünya devrimiyle desteklendiği ölçüde

sosyalizme doğru ilerleyebilir.

İrkçılığa DurDe!

Sosyalistler ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşıdır. İrkçilik tazviz verilebilecek bir fikir değildir.

LGBTİ+'ların özgürlüğü

LGBTİ+'ların özgürlük mücadelesi tüm ezilenlerin özgürlük mücadelesinden bağımsız düşünülemez. Sosyalistler bu mücadelenin en önünde yer alırlar.

Savaşa hayır!

Bizler tüm savaşa karşıyız. Aynı zamanda biliyoruz ki kendi egemen sınıfını savunan, aynı zamanda antikapitalist olmayan bir antiemperyalizm milliyetçiliği savunmak anlamına gelir ve milliyetçiler gerçekten savaş karşıtı olamazlar.

Halkların eşit koşullarda kardeşliği

► Sosyalistler bütün ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar, bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

İklim krizi kapitalizmin ürünüdür

Hem iklim değişimini durdurmak hem de nükleer santraller ve kömürlü termal santraller gibi tehlikeli ve kirlili enerji kaynaklarının kullanılmasını engellemek işçi sınıfının sosyalizm mücadelesinin temel bir ögesidir.

Stalinizm sol değildir

SSCB, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir. İşçilerin ücretli emek sömürüsüne maruz kaldığı, aşağıdan yukarıya doğru işleyen özyönetim organlarının ortadan kaldırıldığı ya da olmadığı, dolayısıyla işçi sınıfının siyasal iktidarı kolektif bir şekilde ellerinde toparlayamadığı rejimler sosyalist rejimler olamaz.

Devrimci parti

► Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadelecisi kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığımsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

► Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

► İşçi sınıfının kurtarıcılara ihtiyacı yoktur. Sosyalizm, işçi sınıfının kendi eylemi, kendi mücadelesinin ürünüdür.

Siz de bu fikirleri savunuyorsanız, Devrimci Sosyalist İşçi Partisi'ne üye olarak antikapitalist bir odağın inşasına katkı verebilirsiniz!

GÖRÜŞ

Roni Margulies

HUDUT, NAMUS VE NAMUSSUZLUK

İktidar ve muhalefet partileri arasında süren "Kim daha milliyetçi - Kim en millî" yarışmasında geçtiğimiz hafta CHP beklenmedik bir depar atarak öne geçti.

İstanbul'da çeşitli yerlere birkaç tane "Hudut Namustur" pankartının asılması üzerine hemen fırsattan faydalanmayı bilen CHP, Genel Merkez binasına, İstanbul İl Başkanlığı binasına ve 39 İlçe Başkanlığı binasına dev "Sınır Namustur" pankartları astı.

(Evet, pankartların niye sadece 39 İlçe Başkanlığı'na asıldığı sorusu benim de aklıma geldi. Ama diğer ilçelerde yeterince büyük boyutlarda kumaş ya da yeterince boya bulunmadığı gibi makul bir açıklaması vardır muhakkak).

CHP'nin burun farkıyla önde götürdüğü yarışta bu başarısını daha ne kadar sürdürebileceği uzmanlar arasında merak konusu.

CHP böyle yaratıcı bir adım atmışken AKP de armut toplamıyor çünkü.

Örneğin Yeni Şafak gazetesi hemen bir kontratak girişiminde bulundu.

"Evet hudut namustur: Yeni mi aklınıza geldi?" manşetiyle "Biz zaten biliyorduk!" demiş oldu. Manşetin altında da öldürücü darbeyi vurdu: "CHP ve İYİ Parti, 'hudut namustur' propagandası üzerinden kaos planlarken, Türkiye'nin sınır ötesi operasyonlarına her fırsatta karşı çıktıklarını unuttu."

CHP'nin de İYİ Parti'nin de herhangi bir operasyona, herhangi bir savaşa karşı çıktığı, herhangi bir tezkereye "hayır" oyu verdiği tarihte görülmemiştir. Ama ne fark eder? Yeni Şafak okuyucularına doğru söylemek mi gerek ille de?

"Kim en millî" yarışmasını bir kenara bırakırsak, bu "hudut" meselesi çok ciddi namussuzluklar içeriyor.

Birincisi şu:

CHP ve İYİ Parti kurmaylarının en az lise mezunu olduğunu varsayıyorum. Orta ve lisede tarih okumuş olan herkes ülkeler arasındaki sınırların tarih boyunca sürekli değiştiğini bilir. Bazen savaşlar, bazen anlaşmalar, bazen referandumlar, bazen bambaşka nedenlerle değiştiğini bilir.

Örneğin, Strasbourg şehrinin bulunduğu Alsace bölgesi geçtiğimiz yüzyılda Fransa ile Almanya arasında dört kez el değiştirmiştir. Bugün Fransa'ya dahildir, çoğu vatandaşı hem Fransızca hem Almanca bilir, bazılarının ismi Fransız, bazılarının ismi Alman ismidir.

Ve hiçbiri "Ulan bizim hiç namusumuz yok, alayımız namussuzuz" diye düşünmez. Başka hiç kimse de onlar hakkında öyle düşünmez.

Düşünmezler, çünkü hudutla namus arasında hiçbir alaka yoktur.

İkinci namussuzluk da şu:

Hududu sorun edenlerin derdi hudut filan değil.

Asıl ve tek dertleri göçmen düşmanlığı yapmak, milliyetçiliği kaşımak, ırkçılığı tırmandırmak.

GEZEĞEN İÇİN KIRMIZI ALARM

Orman yangınları küresel vaka haline geldi

TUNA EMREN

IPCC'nin Altıncı Değerlendirme Raporu, yangınlar ve sel felaketleriyle eşzamanlı düştü dünyanın gündemine.

Dört bin sayfalık raporda, önceki değerlendirme raporlarından farklı olarak, iklim sistemlerindeki değişimin nasıl gerçekleştiğine dair hem çok kritik hem de son derece net bulgular sunulmuş.

Kitabın ortasından giriş yapıp şu kısımdan başlayalım: Bir önceki raporun başlığı da olan "1,5C'lik Isınma" sınırında kalabilmemiz artık mümkün görünmüyor.

IPCC bilim insanları, değerlendirme raporlarını hazırlarken "Sosyoekonomik Patikalar" (SSP) adı verilen farklı senaryolar üzerinden öngörülerde bulunur. Bu SSP'ler güncel iklim modellerinde de önemli girdiler olarak kullanılıyor.

Rapor bu patikalar üzerinden beş farklı gelecek sunuyor bizlere. Senaryolardan bazıları iklim kaosunu sonlandırmanın daha kolay olacağı bir geleceğe uzanırken, bazıları da örneğin aynı tas aynı hamam ilerlememiz durumunda geri döndürülemeyecek endişe verici değişimleri seriyor önümüze.

Milliyetçilikle ilerlenirse ne olur?

IPCC'nin bir önceki raporundaki senaryoların birinde şöyle söyleniyordu: "Yeniden yükselmekte olan milliyetçiliğin" bir sonucu olarak uluslararası dayanışmanın parçalanması durumunda varacağımız gelecek 2C'nin altında kalma hedefimizi imkânsız kılar."

Sosyoekonomik patikalardan ilki "sürdürülebilir gelecek" senaryosu. Biz elbette henüz buraya yaklaşamadık bile. Ve tahmin edebileceğiniz üzere, bu krizi sonlandırmanın yolu sürdürülebilir bir kalkınma modelinden geçiyor. İnsan refahının en üst seviyeye ulaştığı patika da yine bu. Eşitsizlik sorununun çözüldüğü, iklim adaletinin sağlandığı, yenilenebilir enerji dönüşümünün gerçekleştirildiği bir gelecek sunuyor bizlere. Kaynakların eşit dağılımı ilkesi de hayata

geçirilmiş görünüyor.

Bizse maalesef en kötüsündeyiz. Yani SSP-5 senaryosunda. Bunun neye benzediğini anlatmaya gerek yok, zaten yaşıyoruz. Yine tahmin edebileceğiniz gibi, fosil yakıtlara bağımlı bir üretim sistemiyle devam etmenin bedellerini nasıl ödeyeceğimizi gösteriyor.

Küresel bir iklim politikasının yokluğunda işlerin nasıl görüneceğine dair net bir tablo sunulmuş bu raporda. Hepsisi; "eğitim ve sağlığa yatırımlar", "iyi işleyen kurumlar" gibi, gerçek bir gelişim için ihtiyacımız olan değişimleri de içeriyor ve özetle "enerji yoğun" olarak adlandırılan fosil yakıtlara bağımlı kapitalist üretim biçimiyle hiçbir şansımız olmadığını vurguluyor.

Raporda öne çıkan ve satır aralarına gizlenmiş bazı bulgular

Hedefimiz artık 1,5C değil, çünkü onu tutturma şansımız kalmadı. Yeni hedef, 2C.

Küresel ortalama sıcaklık artışını 2 derecede sınırlandırmamız şart. Ve emisyonları kesme tasarılarına hemen başlaması gerekiyor ki bu sınırı aşmayalım.

İkinci önemli husus, 'devrilme noktaları' olarak tabir edilen ve kritik eşikler olarak özetleyebileceğimiz 9 geribildirim döngüsüne yenilerinin de eklenmiş olması. Toplam 16 devrilme noktası tanımlanmış ve bunların birkaç tanesinde kritik eşiği ya çoktan geçtiğimiz ya da geçmek üzere olduğumuz anlaşılıyor. Örneğin, devrilme noktalarından biri olan Batı Antarktik buz örtüsü değişimi kontrolden çıkmış görünüyor. Bir diğeri ise Amazon yağmur ormanları. Şiddetli kuraklık sebebiyle yağmur ormanlarının yok oluş sürecinin hızlandığı belirtilmiş.

Rapor, en ılımlı ihtimalle (yani SSP-1 senaryosunda) 2030'un başlarında 1,5C'yi çoktan geride bırakmış olacağız diyor ama biz SSP-5 patikasında ilerlediğimize göre, gerçekçi görebilmek için kendi senaryomuza bakmamız gerek: 2030 itibarıyla ve muhtemelen 2081-2100 dönemi boyunca 3,3C - 5,7C aralığına ulaşmış olacağız!

Buradan geriye dönüş yok. 3C'yi görmek, işleri şimdi olacağından katbekat zorlaştırarak geri dönmeye çalışmak demek. Üstelik o seviyeye bir kez ulaşıldığında 3,5C ve 4C'ye uzanan yolda vites yükseltmiş de oluyoruz.

Rapor ayrıca SSP-1 senaryosunu hayata geçiresek bile deniz seviyesindeki yükselişin binlerce yıl boyunca devam edebileceğini söylüyor. Okyanuslardaki ısınma da sonlanmıyor. Çünkü yüzey sıcaklığındaki artış kademeli olarak azaltılsa bile ısınma nedeniyle yaşanmaya başlanan değişimler durmuyor, durdurulamıyor.

Kapitalizmi değil geleceği seçiyoruz!

Yakıcı sıcaklar, bu yaz tanık olduğumuz korkunç orman yangınlarının şiddeti ve yaşanma sıklığını artırmaya devam edecek, diyor Altıncı Değerlendirme Raporu.

Bizim gerçek bir dönüşüme; bir yenilenebilir enerji dönüşümüyle yaşamı baştan tasarlamaya ihtiyacımız var.

Bu türden adil bir dönüşüm ancak merkezinde işçi sınıfının rol oynadığı, enerji sektörünün özel şirketlerin elinden alınıp kamuya devredildiği, milyonlarca işsize istihdam yaratacak yenilenebilir dönüşüm politikalarının hayata geçirildiği bir tasarı ile mümkün olabilir.

Güneş ve rüzgâr gibi yenilenebilir kaynakların - maliyetleri şaşırtıcı derecede azalmış olsa da - küresel enerji üretimi içindeki payının hiç büyümediğini hatırlatalım. Yıllardır sabit seviyede seyrediyor. Çünkü fosil yakıt devleri enerji piyasasındaki "müktesep haklarını" kaybetmek istemiyor, bunun için kendi lobi çalışmalarını yürütüyorlar.

Böyle bir krizden çıkışın tek yolu, zenginlerin, fosil yakıt devlerinin değil toplumların lehine birleşerek, kâr güdüsünün yerine emisyon azaltım ve adil dönüşüm hedeflerini getirerek yola devam etmekten, özetle artık geleceğimizi çalan bu kan emici üretim biçiminden kurtulmaktan geçiyor.